

30
ΧΡΟΝΙΑ
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ
ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΔΡΑΜΑΣ

newsletter 02

Υπεύθυνος έκδοσης:
Αντώνης Παπαδόπουλος,

Καλλιτεχνικός διευθυντής Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας

Αρχισυνταξία:

Κώστας Κωνσταντινίδης & Κατερίνα Πολύζου

Σχεδιασμός:

Αλέξης Κουβαριτάκης

Τηλ. Επικοινωνίας: 2521026621 & 21263

Φαξ: 2521027093

e-mail: press-fest@dra.forthnet.gr

30**ΧΡΟΝΙΑ** ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΔΡΑΜΑΣ

MASTERCLASS ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΩΣΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝ ΛΟΡΟΥΣΧΑΝΣΚΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21/09/07

"ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΕΩΣ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΟΘΟΝΗ"

Την ευκαιρία να παρακολουθήσουν το masterclass του διακεκριμένου παγκοσμίως Ρώσου σκηνοθέτη Konstantin Lorushansky θα έχουν οι προσκεκλημένοι στο Φεστιβάλ της Δράμας. Η συνάντηση του κ. Lorushansky με τους νέους, και όχι μόνο, κινηματογραφιστές έχει δοθεί στις 11.00 το πρωί της Παρασκευής 21 Σεπτεμβρίου στο Δημοτικό Ωδείο της Δράμας, με θέμα "Από τη σύλληψη της ιδέας έως τη μεγάλη οθόνη. Ο ρόλος του σκηνοθέτη δημιουργού".

Κονσταντίν Σεργέγεβιτς Λοπουσάνσκι

Γεννήθηκε στις 12 Ιουνίου 1947 στην πόλη Ντιεπροπετρόβσκ. Αρχικά σπουδάζει μουσική και το 1970 αποφοιτά με δίπλωμα στο Βιολί, από το Κρατικό Ωδείο του Καζάν. Λίγο αργότερα μεταπτυχιακές σπουδές στο Ωδείο του Λένινγκραντ, όπου συνεχίζει σπουδάζοντας μουσική σκηνοθεσία. Από το 1980 εργάζεται στο κινηματογραφικό Στούντιο Λενφίλμ.

Με την πτυχιακή του εργασία ακόμη, μια μικρού μήκους ταινία με τον τίτλο "Solo" καταφέρνει και τaráσσει τα νερά της δημοσιότητας.

Συνεχιστής του έργου του Α. Ταρκόφσκι και εκφραστής καλλιτεχνικών αναζητήσεων σκηνοθετών όπως: Ι. Μπέργκμαν, Ρ. Μπρεσόν και Κ. Μιζογκούτσι, ο Λοπουσάνσκι, στο έργο του εφαρμόζει κοινούς αισθητικούς άξονες με αυτούς των εμπνευστών του, δίχως όμως αυτό να αποτελεί αντικείμενο απαξίωσης του προσωπικού του στυλ και υποβάθμιση της βαθύτατης πνευματικής εργασίας που απαιτεί η προετοιμασία της κάθε νέας του ταινίας.

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, "Γράμματα Ενός Νεκρού Ανθρώπου" (1986) χαρακτηρίζεται ως το γεγονός της χρονιάς πολιτικά, αφού συνδέεται με την Περεστρόικα, αλλά και κινηματογραφικά, αφού 15 εκατ. θεατές μόνον στη Σ. Ένωση την παρακολούθησαν. Στην καρδιά της Περεστρόικα κι όταν ο Σοβιετικός κινηματογράφος περιορίζεται σε θεματική καθημερινότητας, αντλώντας "σχηματικά" υλικό του "πεζοδρομίου", ο Λοπουσάνσκι κατανοεί και καταφέρνει να εικονοποιήσει το αιτιατό του μεταφυσικού κακού σκηνοθετώντας τη δεύτερή του ταινία

30

ΧΡΟΝΙΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΔΡΑΜΑΣ

"Επισκέπτης του Μουσείου" (1989). Μια θρησκευτική παραβολή για την αναζήτηση της αλήθειας και του νοήματος, μια καταγραφή της θυσίας και του φανατισμού, μια κατάθεση ψυχής για την αιώνια αντιπαλότητα του καλού με το κακό. Η ταινία, στο σύνολό της, εκτιμάται πολύ από τους κριτικούς στο εξωτερικό, παρουσιάζει έντονη φεστιβαλική ζωή και τιμάται επίσης με πολλά βραβεία. Ουσιαστικά, με αυτήν την ταινία ο Λοπουσάνσκι, καταλαμβάνει μια ιδιαίτερη θέση στο ρωσικό κινηματογράφο.

Με το "Τέλος του Αιώνα" βρίσκεται για μια 5ετία σε κατάσταση αναμονής. Όταν το 1996 καταθέτει το σενάριο, στο Ρώσικο Κέντρο Κιν/φου για επιχορήγηση, η επιτροπή το απορρίπτει εξαιτίας των υψηλών οικονομικών απαιτήσεων της παραγωγής.

Ωστόσο, το σινεμά του Λοπουσάνσκι, εξακολουθεί να διατηρεί δυνατά ποσοστά θέασης και να τυγχάνει υψηλής καλλιτεχνικής αποδοχής από το ανά την υφήλιο κοινό.

Το απρόβλεπτο, συνήθως κυριαρχεί έντονα στις ταινίες του, ενώ οι θεματικοί του άξονες πάντα σε ατέρμονη περιστροφή προβληματισμού γύρω από έννοιες όπως: αγάπη, επανάσταση, ιστορία, ανθρώπινη μνήμη... λέξεις, έννοιες, δυναμικές, που τουλάχιστον φιλικά, διατηρούν ανέπαφες τις διαχωριστικές τους λωρίδες και υποχρεώνουν το θεατή σε συνειδητή ανάλυση των επιμέρους αυτών συνιστωσών.

Η τελευταία του ταινία με τον τίτλο "Ασχημόκυκνοι" (2006) βασίζεται στο ομότιτλο μυθιστόρημα των αδερφών Στρουγκάτσκι. Η ταινία διανέμεται στις αίθουσες το φθινόπωρο του 2006 και μέχρι στιγμής έχει προβληθεί σε περισσότερα από 30 φεστιβάλ ανά τον κόσμο, τιμήθηκε δε με πολλά βραβεία ανάμεσα στα οποία και: "Βραβείο Καλύτερης Ευρωπαϊκής Φανταστικής Ταινίας" στην Ελβετία καθώς και "Κρατικό Βραβείο της Αγίας Πετρούπολης".

30

ΧΡΟΝΙΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΔΡΑΜΑΣ

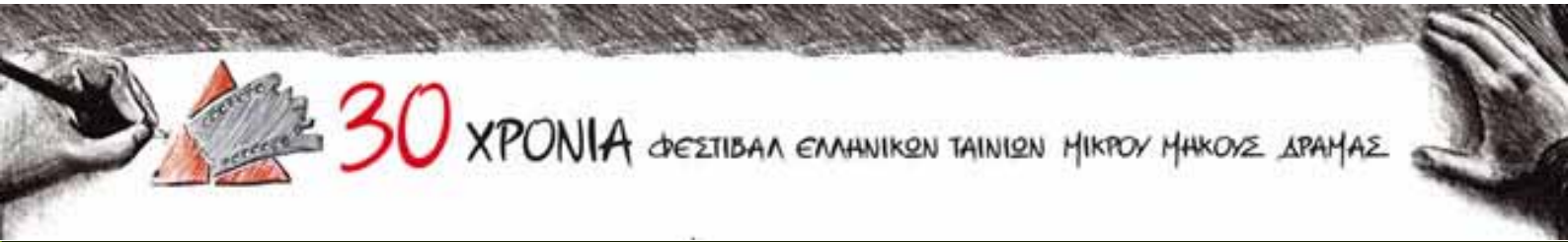
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Οι συνεργασίες του Φεστιβάλ Δράμας με θεσμικούς φορείς πληθαίνουν χρόνο με το χρόνο. Μεγάλοι μορφωτικοί οργανισμοί είναι πλέον παρόντες: η Ελληνοαμερικανική Ένωση, το Γαλλικό Ινστιτούτο, το Γκαίτε της Γερμανίας, το Ινστιτούτο Θερβάντες. Η συνεργασία του Φεστιβάλ με το Ινστιτούτο Θερβάντες της Αθήνας πραγματοποιεί φέτος το αφιέρωμα στο ισπανικό σινεμά μικρού μήκους. Ήδη ετοιμάζεται για του χρόνου ένα μεγάλο αφιέρωμα στον Ιρλανδικό κινηματογράφο, μια συνεργασία του Φεστιβάλ Δράμας με το τηλεοπτικό κανάλι Network Ireland Television και το Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Κορκ. Ενώ για την μεθεπόμενη χρονιά (2009) είναι ήδη στα σκαριά ένα αφιέρωμα στις ρωσικές ταινίες μικρού μήκους.

Πέραν του βασικού κορμού της φεστιβαλικής εβδομάδας, πολύτιμα για τους νέους κινηματογραφιστές, αλλά και πολύ χρήσιμα για τους θεατές, μοιάζουν τα αφιερώματα αυτά, που παρουσιάζουν το απαύγασμα της κινηματογραφίας μιας χώρας κάθε χρονιά. Ενδιαφέρουσα και χρήσιμη πάντα -εκτός από την σημασία που έχει η κινηματογραφική δυναμική κάθε χώρας - είναι η ανταλλαγή της κουλτούρας μέσω του σινεμά: πώς συμπεριφέρονται στην Ελλάδα και πώς στη Λατινική Αμερική, πώς ερωτεύονται στην Βραζιλία, πώς αγαπάνε στην Ισπανία... **"Στο τέλος του Φεστιβάλ θα ήταν ενδιαφέρον να συζητηθεί η θεματολογία των ταινιών", προτείνει, σε σχετική κουβέντα που είχαμε με αφορμή το φετινό αφιέρωμα στις ισπανικές ταινίες, ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής Αντώνης Παπαδόπουλος. Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι υπάρχουν πια κοινοί τόποι θεμάτων και, εκτός των διαπροσωπικών σχέσεων που διαπερνούν την κινηματογραφία από την γέννησή της μέχρι σήμερα, μπαίνουν πια ορμητικά στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο ζητήματα κοινωνικά. Οι θεματικές -κοινές ή όχι- των ταινιών που παράγονται, ιδίως αυτή την εποχή και κυρίως στην Ελλάδα, συγκριτικά με τη Δυτική Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο, είναι πράγματι μια από τις ενδιαφέρουσες συζητήσεις που μπορεί να κάνει κάποιος μετά το πέρας ενός Διεθνούς Φεστιβάλ...**

(Για τους "Υπότιτλους": Μαρίνα Αγγελάκη)

"Εγγονόπουλος 2007: .. ωραίος σαν Έλληνας"

100 χρόνια συμπληρώνονται από τη γέννηση του Νίκου Εγγονόπουλου (1907 - 1985). Το Φεστιβάλ Δράμας, σε συνεργασία με το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ), πραγματοποιεί έκθεση φωτογραφίας, αφιερωμένη στον εισηγητή του υπερρεαλισμού στην Ελλάδα.

ΝΙΚΟΣ ΕΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ Εκατό χρόνια από τη γέννησή του

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από τη γέννηση του Νίκου Εγγονόπουλου, το έργο του οποίου, ποιητικό και ζωγραφικό, αποτελεί ένα από τα βασικά κεφάλαια του ελληνικού μοντερνισμού.

Από τους σημαντικότερους δημιουργούς της πρωτοποριακής γενιάς του '30, ο Εγγονόπουλος υπήρξε εισηγητής στην Ελλάδα του υπερρεαλισμού, τόσο (μαζί με τον Ανδρέα Εμπειρίκο) του ποιητικού, όσο και του ζωγραφικού. Τη βίαιη αντίδραση στις πρώτες ποιητικές συλλογές του (Μην ομιλείτε εις τον οδηγόν, 1938 - Τα κλειδοκύμβαλα της σιωπής, 1939), που, μαζί με την Υψικάμινο (1935) του Εμπειρίκου, αποτελούν τις πρώτες ελληνικές εκφράσεις της υπερρεαλιστικής αυτόματης γραφής, ακολούθησε η ευφρόσυνη αποδοχή του μείζονος ποιήματός του, του επικολυρικού Μπολιβάρ (1944), για να ακολουθήσει μία σειρά ποιητικών συλλογών (Η Επιστροφή των Πουλιών, 1946 - Ελευσίς, 1948, Εν ανθρωπώ έλληνη λόγω, 1957 - Στην Κοιλιάδα με τους Ροδώνες, 1978), που συνθέτουν την πλέον ιδιότυπη γραφή του μοντερνιστικού μας λόγου, η οποία συνέβαλλε ουσιαστικά στην ανανέωση της ελληνικής ποίησης. Ανάλογα ανανεωτική υπήρξε στο εικαστικό μας πεδίο η ζωγραφική εργασία του.

Το Υπουργείο Πολιτισμού και το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου (ΕΚΕΒΙ), αναγνωρίζοντάς τον ως ένα σπουδαίο δημιουργό που σημάδεψε την ελληνική τέχνη του 20ου αιώνα τόσο στη ζωγραφική όσο και στην ποίηση, αποφάσισαν να τιμήσουν την επέτειο και συγκρότησαν οργανωτική επιτροπή από ειδικούς οι οποίοι έχουν ασχοληθεί με το έργο του Εγγονόπουλου και ως λογοτέχνη και ως ζωγράφου, προκειμένου να καταρτιστεί ένα πρόγραμμα ποικίλων εκδηλώσεων, που έχουν σκοπό να φωτίσουν καλύτερα το έργο του και συγχρόνως να το φέρουν σε επαφή με το ευρύτερο κοινό. Για την υλοποίηση του προγράμματος το ΕΚΕΒΙ συνεργάστηκε με άλλους φορείς και οργανισμούς, όπως το Μουσείο Μπενάκη, το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών και το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

30

ΧΡΟΝΙΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΙΚΡΟΥ ΜΗΚΟΥΣ ΔΡΑΜΑΣ

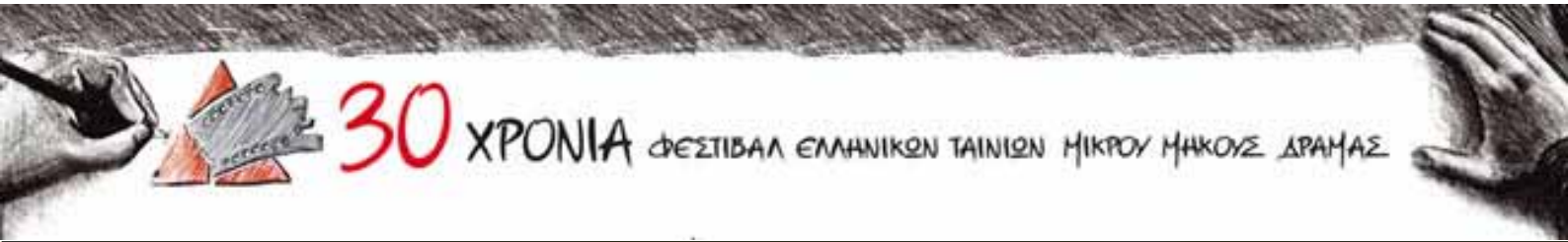
Νίκος Εγγονόπουλος (1907 - 1985)

Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 21 Οκτωβρίου του 1907 από πατέρα Κωνσταντινοπολίτη και μητέρα Αθηναία. Ο ποιητής και ζωγράφος Νίκος Εγγονόπουλος αποδείχτηκε ο σημαντικότερος πλάι στον Εμπειρικό εκπρόσωπος του υπερρεαλισμού στην Ελλάδα. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στην Κωνσταντινούπολη, ενώ τις γυμνασιακές του σπουδές θα τις ολοκληρώσει στο Παρίσι, από όπου επιστρέφει για να υπηρετήσει τη θητεία του. Την περίοδο 1928 - 1930 εργάζεται ως υπάλληλος σε Τράπεζα, ενώ παράλληλα παρακολουθεί νυχτερινό γυμνάσιο για να αποκτήσει ελληνικό απολυτήριο. Μολονότι η οικογένειά του τον προορίζει για γιατρό, το 1932 ο Εγγονόπουλος εγγράφεται στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας όπου φοιτά, με καθηγητές -μεταξύ άλλων- τον Κ. Παρθένη και τον Γ. Κεφαλληνό και συμφοιτητές του τον Γ. Μόραλη και τον Δ. Διαμαντόπουλο. Συγχρόνως, μετά την αποφοίτησή του από τη Σχολή μαθητεύει πλάι στον Φ. Κόντογλου, από τον οποίον διδάσκεται τη Βυζαντινή αγιογραφία. Ταξιδεύει αργότερα στο εξωτερικό (Γερμανία, Αυστρία, Γαλλία, Ιταλία), ενώ το 1938, έπειτα από σχετική εισήγηση του καθηγητή Δ. Πικιώνη αποσπάται από το υπουργείο Δημοσίων Έργων, όπου είχε διοριστεί το 1930, στο Πολυτεχνείο. Την ίδια περίοδο ο Εγγονόπουλος θα εγκαινιάσει τη σκηνογραφική του δραστηριότητα.

Το 1941 τον βρίσκει να πολεμά στην πρώτη γραμμή του αλβανικού μετώπου, κάτω από άθλιες συνθήκες. Συλλαμβάνεται από τους Γερμανούς και οδηγείται σε στρατόπεδο εργασίας. Καταφέρνει ωστόσο να δραπετεύσει και επιστρέφει έπειτα από τρομακτική ταλαιπωρία. Το 1956 εκλέγεται επιμελητής στην Αρχιτεκτονική Σχολή, στην έδρα Διακοσμητικής καταρχήν, στην έδρα Ιστορίας της Τέχνης, ένα χρόνο αργότερα (1957). Το 1964 θα παραιτηθεί από τη θέση του στο Πολυτεχνείο, έπειτα από την άρνηση προαγωγής που του επεφύλαξαν οι ανώτεροί του, για να επανεκλεγεί, στη βαθμίδα του τακτικού καθηγητή, το 1967. Το 1973 συνταξιοδοτείται και αναγορεύεται ομότιμος καθηγητής του Εθνικού Μετσόβειου Πολυτεχνείου. Ζώντας μοναχικά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, αποτραβηγμένος στο σπίτι του, πεθαίνει το 1985 στην Αθήνα, στις 31 Οκτωβρίου από ανακοπή της καρδιάς. Κηδεύεται στο Α' Νεκροταφείο της Αθήνας με δημόσια δαπάνη.

Η πρώτη εμφάνιση του Εγγονόπουλου στα Γράμματα χρονολογείται στα 1938, όταν δημοσιεύονται ποιήματά του στο περιοδικό Κύκλος του Απόστολου Μελαχρινού. Με προτροπή του ίδιου του Μελαχρινού, και με άφθονη προσωπική εργασία του, εκδίδεται την ίδια χρονιά η πρώτη ποιητική συλλογή του Εγγονόπουλου με τον τίτλο Μην ομιλείτε εις τον οδηγόν. Οι συντηρητικοί Αθηναϊκοί λογοτεχνικοί κύκλοι κυριολεκτικά σκανδαλίζονται από τη γνήσια υπερρεαλιστική φωνή του ποιητή και εγκαινιάζουν μια διαδικασία εξευτελισμού του, φτάνοντας ως την παρωδία των ποιημάτων του, ελλείψει ίσως άλλων, σοβαρότερων, επιχειρημάτων. Βαθιά θιγμένος, όπως ομολογεί ο ίδιος ο ποιητής σε κείμενό του πολύ κατωπινό, του 1965, αλλά προφανώς και πεισματωμένος, εκδίδει την επόμενη κιόλας χρονιά (1939) το δεύτερο ποιητικό βιβλίο του, Τα κλειδοκύμβαλα της σιωπής, το οποίο γνωρίζει ανάλογη υποδοχή. Η υπερρεαλιστική πρόκληση, στην οποία με τον πιο έντιμο τρόπο ανταποκρίθηκε στις δύο αυτές πρώτες συλλογές ο Εγγονόπουλος, αποτέλεσε την πέτρα του σκανδάλου. Τα ποιήματά του θεωρήθηκαν εξεζητημένα, ελιτίστικα παιχνίδια, η βαθιά λυρική τους διάσταση παραγνωρίστηκε εντελώς, ενώ οι τεχνικές και τα τεχνάσματα του ποιητή προβλήθηκαν μέσα από ένα επιθετικό πρίσμα, διογκωμένα και στρεβλά.

Η δίνη του πολέμου θα παραμερίσει ισοπεδωτικά σκανδαλοθηρία και ποίηση. Ο Εγγονόπουλος δίνει την προσωπική του μάχη υπό δυσβάστακτες συνθήκες. Την περίοδο 1942 - 1943, με τις μνήμες του πολέμου κωπές, ο Εγγονόπουλος συγγράφει το εκτενές ποίημα του Μπολιβάρ, με το οποίο κατακτά απολύτως δικαιωματικά μια εξέχουσα θέση στην νεότερη λογοτεχνική πραγματικότητα της Ελλάδας. Εμμένοντας στους υπερρεαλιστικούς τρόπους, ο ποιητής μεταχειρίζεται το όνομα και την προσωπικότητα του αγωνιστή της Λατινικής Αμερικής Σίμωνος Μπολιβάρ για να συγγράψει ένα πραγματικό ύμνο στην ανθρώπινη υπόσταση που ξέρει να αγωνίζεται, πέρα από κάθε περιορισμό, έναν ύμνο ελευθερίας, πέρα από ρητορείες και τα συνήθη φληναφήματα, ένα υψηλότατο δείγμα ποιητικής τέχνης, αλλά και μια ειλικρινή κατάθεση μιας ψυχής που ξέρει να συγκινείται και να παραδίδεται με πάθος στη συγκίνησή της.

Ο Μπολιβάρ θα κυκλοφορήσει καταρχήν σε χειρόγραφη μορφή για να τυπωθεί σε βιβλίο το 1944, το οποίο μάλιστα θα τύχει ευτυχέστερης (και σίγουρα ευγενέστερης) υποδοχής, είτε γιατί το αναγνωστικό κοινό αισθάνεται πλέον πιο εξοικειωμένο με τη νεότερη ποιητική έκφραση, είτε γιατί θα αναγνωστεί με υπερτονισμένη την εθνική του διάσταση. Πράγματι, η τελευταία αυτή περίπτωση, μιας παρεξηγητικής δηλαδή ανάγνωσης, προβάλλει πιθανότερη, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς τον τρόπο διδασκαλίας αποσπασμάτων του συγκεκριμένου ποιήματος στα σχολεία, μέχρι σήμερα.

Έχοντας εξασφαλίσει πλέον μια πιο θετική αντιμετώπιση - όχι όμως και την άρση της καχυποψίας - ο Εγγονόπουλος θα εκδώσει το 1946 τη συλλογή Η επιστροφή των πουλιών, το 1948 τη συλλογή Έλευσις, ενώ το 1957 το βιβλίο του Εν ανθρωπώ Ελληνι Λόγω θα αποσπάσει το Α' Κρατικό Βραβείο Ποίησης. Επρόκειτο στην ουσία για μια πράξη συνθηκολόγησης, αναγνώρισης, για μια επισημοποίηση τρόπων τινά της λογοτεχνικής δραστηριότητας του Εγγονόπουλου. Το 1975 θα κυκλοφορήσει το βιβλίο του Τρία ποιήματα Και ένας πίνακας, ενώ όλη η ως τότε παραγωγή του ποιητή θα συγκεντρωθεί σε δύο τόμους το 1977 (Ποιήματα Α, Ποιήματα Β). Την αμέσως επόμενη χρονιά (1958) θα εκδοθεί το βιβλίο του Στην Κοιλιά με τους Ροδώνες, όπου περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, μεταφράσεις ξένων ποιητών (Νταν, Λοτρεαμόν, Λόρκα, Μποντλέρ), καθώς και είκοσι πίνακες του Εγγονόπουλου, που θα λάβει για δεύτερη φορά το Κρατικό Βραβείο γι' αυτήν την έκδοση. Άλλο ποιητικό βιβλίο του συγγραφέα δεν θα υπάρξει. Το 1980 θα κυκλοφορήσει το μελέτημά του Ο Καραγκιόζης, ένα Ελληνικό Θέατρο σκιών, ενώ δύο χρόνια μετά το θάνατό του, το 1987, θα συγκεντρωθούν σε μια έκδοση με τον τίτλο Πεζά Κείμενα, ποικίλα σημειώματα, άρθρα κτλ. του ποιητή. Τέλος, το 1993 εκδόθηκε μια σειρά επιστολών του ποιητή προς τη σύζυγό του Λένα, υπό τον γενικό τίτλο Και σ' αγαπώ παράφορα.

Ο Νίκος Εγγονόπουλος αποτέλεσε μια από τις πιο ιδιόρρυθμες, αλλά και τις πιο έντιμες περιπτώσεις στην νεότερη καλλιτεχνική πραγματικότητα. Σύμφωνα με δήλωσή του, αισθανόταν περισσότερο ζωγράφος παρά ποιητής και ως εκ τούτου λίγο τον ενδιέφερε να δει τυπωμένα τα ποιήματά του. Πράγματι, η προσφορά του στην ζωγραφική υπήρξε εξίσου σημαντική με την αντίστοιχη ποιητική. Παρουσιάζοντας την πρώτη του ατομική έκθεση το 1939, ο Εγγονόπουλος εγκαινίασε μια ριζοσπαστική πορεία στην ελληνική ζωγραφική. Αντλώντας τα υλικά του από ποικίλους χώρους (μυθολογία, δημοτική παράδοση, σύγχρονη ευρωπαϊκή ζωγραφική) τα έντυσε με μία απολύτως προσωπική υπερρεαλιστική τεχνική, που απέδωσε έργα σφραγισμένα με προσωπικό ύφος απολύτως μοναδικά. Τις ίδιες αισθητικές αντιλήψεις ακολούθησε και στο σκηνογραφικό και ενδυματολογικό έργο του. Η παρουσία του σε ομαδικές εκθέσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό υπήρξε αδιάλειπτη.

Παρόλα αυτά, στο ευρύτερο κοινό (το οποίο τελικά κατέκτησε) αυτό που απομένει είναι κυρίως η ποίησή του. Ο Εγγονόπουλος, με την εντιμότητα, το ήθος, την απεριόριστη θερμότητα και την σπάνια μόρφωσή του, κατάφερε να δώσει το Ελληνικό πρόσωπο του Υπερρεαλισμού. Το γεγονός τον καθιστά τον πιο σημαντικό και πιο γνήσιο εκπρόσωπο του επαναστατικού αυτού καλλιτεχνικού κινήματος στην Ελλάδα, μαζί με τον ομότεχνό του Ανδρέα Εμπειρίκο.

Νέα περί του θανάτου του Ισπανού ποιητή Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα

Η τέχνη κι η ποίηση δεν μας βοηθούν να ζήσουμε:

η τέχνη και η ποίησις μας βοηθούνε

να πεθάνουμε

περιφρόνησις απόλυτη

αρμόζει

σ' όλους αυτούς τους θόρυβους

τις έρευνες

τα σχόλια επί σχολίων

που κάθε τόσο ξεφουρνίζουν

αργόσχολοι και ματαιόδοξοι γραφιάδες

γύρω από τις μυστηριώδικες κι αισχρές συνθήκες

της εκτελέσεως του κακορίζικου του Λόρκα

υπό των φασιστών

μα επί τέλους! πια ο καθείς γνωρίζει πως

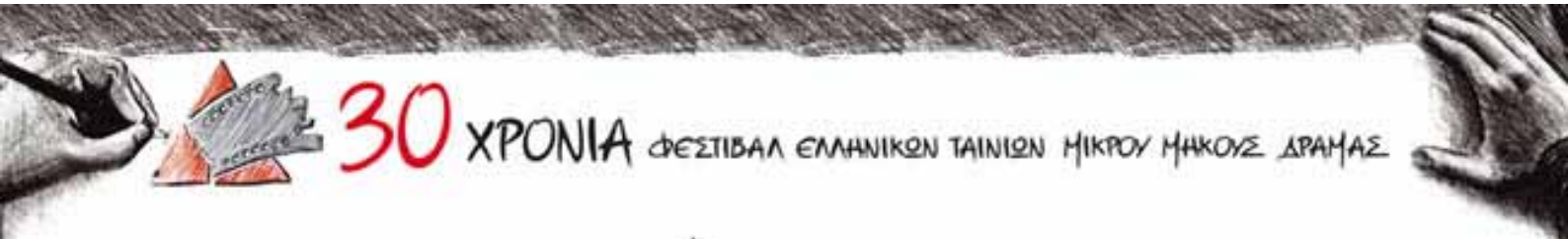
από καιρό τώρα

-και προ παντός στα χρόνια τα δικά μας τα σακάτικα-

είθισται

να δολοφονούν

τους ποιητές

"Τεχνουργήματα Ψυχής"

Για δεύτερη συνεχή χρονιά στο χώρο του Κέντρου Ημέρας "Πολυδεύκης" πραγματοποιείται έκθεση εικαστικών, με τίτλο "Τεχνουργήματα Ψυχής", στα πλαίσια των παράλληλων εκδηλώσεων του Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Δράμας.

Η Εταιρεία Ψυχικής Υγείας και Κοινωνικής Αποκατάστασης Ασθενών -Ε.Ψ.Υ.ΚΑ- που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και έχει δέκα παραρτήματα στη Βόρεια Ελλάδα, υλοποιεί προγράμματα ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης και επανένταξης. Στη Δράμα, το Κέντρο Ημέρας "Πολυδεύκης" λειτουργεί από το 2005 και είναι μια ανοιχτή δομή που απευθύνεται σε άτομα με ψυχικές νόσους. Το εβδομαδιαίο πρόγραμμα περιλαμβάνει ψυχοθεραπευτικές, εκπαιδευτικές και ψυχαγωγικές προσεγγίσεις που σκοπό έχουν τη βελτίωση της λειτουργικότητας των μελών.

Στην επανένταξη αυτή σημαντική είναι η βοήθεια των εξωτερικών συνεργατών της εταιρίας, της δασκάλας των καλλιτεχνικών Χατζοπούλου Τατιάνας και της ζωγράφου Γεωργιάδου Ιωάννας, οι οποίες βοήθησαν να πραγματοποιηθεί αυτή η έκθεση. Μία έκθεση με πίνακες ζωγραφικής και άλλες κατασκευές όπως καθρέφτες διακοσμημένους με ψηφιδωτά. Εκθέματα τα οποία υποδηλώνουν την ανάγκη των ασθενών για δημιουργική απασχόληση και ζωή. Όπως ανέφερε η ψυχολόγος της Ε.Ψ.Υ.Κ.Α Μιλλή Αναστασία "η ενασχόληση με την τέχνη δρα θεραπευτικά. Από την παιδική μας ηλικία μαθαίνουμε την ζωή καθώς μιμούμαστε και παίζουμε ρόλους, ξεφεύγοντας έτσι από τις καταστάσεις που μας πιέζουν. Με τον ίδιο τρόπο οι ενήλικες απορροφημένοι από τη δημιουργία της τέχνης και ξεχνώντας αυτό που κάνουν, οδηγούνται σε λύσεις και κατακτούν αλήθειες".

Πράγματι, με την τέχνη ο άνθρωπος μπορεί να αντλήσει δύναμη και να θεραπευτεί. Δυνάμεις δημιουργικές, κανάλια έκφρασης ψυχικών διεργασιών, τεχνουργήματα ψυχής, εμφανίζονται στα έργα τους μορφοποιώντας την εσωτερική αποδιοργάνωση και την ανάγκη για οργάνωση με έναν τρόπο ασφαλή και οριοθετημένο, σε ένα θεραπευτικό πλαίσιο.

Η τέχνη έχει εξασφαλίσει την αθανασία της επειδή διασώζει τον άνθρωπο, συνδέει το παρελθόν με το παρόν και γίνεται γέφυρα επικοινωνίας του ανθρώπου με τους συνανθρώπους του. Εκφράζει την ελπίδα, τα όνειρα, τον φόβο, τη δημιουργικότητα και άλλα χαρακτηριστικά απόλυτα ανθρώπινα. Γι αυτό είναι πιο εύκολο να την εμπιστευτούμε και να κατανοήσουμε τις θεραπευτικές της ιδιότητες.

Τα εγκαίνια της έκθεσης που θα διαρκέσει έως και τις 23 του Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκαν τη Δευτέρα 17/9 παρουσία του Καλλιτεχνικού Διευθυντή Αντώνη Παπαδόπουλου, του Προέδρου του Φεστιβάλ και Δημάρχου Δράμας Θωμά Μαργαρίτη, του Αντινομάρχη Θωμά Ιωαννίδη και του Δημάρχου Σιταγρών Αθανασιάδη. Στο σύντομο χαιρετισμό του ο κ. Παπαδόπουλος έδωσε έμφαση στη μεγάλη τιμή που αποδίδεται στο ίδιο το Φεστιβάλ "που μια τέτοια έκθεση της Ε.Ψ.Υ.Κ.Α. συμπορεύεται με αυτό", ενώ ο Θωμάς Μαργαρίτης αφού υποσχέθηκε πως θα είναι πάντα "συνεργάτης και συμπαραστάτης σε κάθε εκδήλωση του Κέντρου όπως και σε αυτήν την έκθεση όπου δεν έχουν δημιουργήσει μόνο τα χέρια αλλά πάνω απ' όλα η ψυχή".

Art Fiction

Στα πλαίσια του φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους Δράμας πραγματοποιείται στο "Σπίτι Ανοικτής Φιλοξενίας" της Ένωσης Κυριών έως και τις 23 Σεπτεμβρίου από τις 9:00 έως τις 21:00 η έκθεση ζωγραφικής "Art Fiction".

Η έκθεση αυτή είναι αποτέλεσμα της δημιουργίας της Δημητριάδου Δώρας, Ζα'ι'μάκη Χριστίνας, Κάρζα Στελίνας, Λύκο-

γλου Χρυσοβαλάντου και Χαραλαμπίδου Εύας οι οποίες είναι τελειόφοιτες του εικαστικού τμήματος καλών τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Α.Π.Θ).

Μία έκθεση-κατάθεση από τη δουλειά πέντε εικαστικών δημιουργών που αποζητούν και πετυχαίνουν μία ιδιαίτερη επικοινωνία με το κοινό, αφού παρουσιάζονται έργα με διαφορετικό ύφος και αναζητήσεις, διαφορετική "ανάγνωση" και γραφή. Μία έκθεση αποτέλεσμα των ατελείωτων πλην δημιουργικών ωρών που περνούν οι πέντε νεαρές ζωγράφοι στο εργαστήρι του τμήματος Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ.

